

LARA DEARMANOVÁ

Nebojím se tmy.
Jen toho, co se v ní skrývá.

**ĎÁBLŮV
SPÁR**

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

LARA DEARMANOVÁ

**ĎÁBLŮV
SPÁR**

LARA DEARMANOVÁ

Y
DÁBLŮV
SPÁR

BRNO 2018

Copyright © Lara Dearman, 2017
All rights reserved

Cover pictures © martinm303 / Depositphoto (Rocks);
haraldmuc / depositphoto (Coast); Blacksheep (Girl)
Cover design © www.blacksheep-uk.com
Translation © Petra Johana Poncarová, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-414-9 (PDF)
ISBN 978-80-7577-415-6 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-416-3 (MobiPocket)

Věnováno Andrewovi, Lily,
Charliemu a Leně

P'tit a p'tit l'ouaise fait sen nic
Kousek po kousku si ptáček staví hnízdo

Edgar MacCulloch, *Guernseyský folklor*

Prolog

Těší se, že vyrazí ven. Už je to tak dlouho, co se měla na co těšit. Vzala si na sebe nové, saténové černé tričko. Chladí ji na kůži. Má krátké rukávy a hluboký výstřih. Noc je chladná, ale vezme si jen lehkou bundu. Až přijde do baru, svlékne si ji a její kamarádi to uvidí.

Je načase, aby to viděli.

Jizvy se jí táhnou od loketní jamky až po zápěstí. Po jedné přejede prstem. Teď je světlounce růžová. Skoro stříbrná. A velmi jemná. Protože se nikdy neřeže hluboko. Jenom často.

Má dlouhé vlnité vlasy. Potřebovaly by umýt. Vykartáču-je si je a zaplete do copu. Cop jí visí přes rameno. Vypadá to roztomile. Jako účes malé holčičky. Klukům se takové věci líbí. Pamatuje si, že to četla v nějakém časopise. Ale člověk musí být dost mladý na to, aby mu to prošlo. A hubený. A hezký. Ona naštěstí splňuje všechny tři podmínky.

Už je pozdě. Máma jí nabízí, že ji odveze, ale ona nechce. Je to jenom záminka, aby ji mohla kontrolovat. Řekne, že se radši projde, ale venku je nakonec větší zima, než čekala. Po pěti minutách chůze se rozhodne, že se vrátí. Obleče si svetr a řekne mámě, že by přece jen chtěla odvézt. Ale pak vedle ní zastaví auto. Jedno okénko sjede dolů. Nakonec mámu nebude potřebovat.

Probere ji nápor chladného větru. Pořádně nic nevidí. V hlavě jí buší krev. Sedí v autě, ale auto stojí. Mrká a snaží se zaostřit. Vzpomíná si. Měl pistoli. Měl pistoli a tou pistolí ji uhodil. Uhodil ji tak prudce, že ztratila vědomí, a teď má v očích a na rtech krev, snaží se otevřít ústa a zakřičet, ale

nemůže. Má je pevně zavázaná, a než přijde na to, jak je uvolnit, je zpátky.

Otvírá dveře.

Dívka má zápěstí svázaná stříbrnou lepicí páskou. Třpytí se v měsíčním světle. Než ji uhodil a než ztratila vědomí, měla strach. Měla strach, ale ze zdvořilosti se nepokusila z auta vystoupit.

Táhne ji ven.

Je vyděšená. Chystá se ji znásilnit a zabít. Umře kvůli tomu, že byla příliš zdvořilá.

Stojí před ní. Usmívá se. A vydává nějaké zvuky.

Brouká si.

Dívka zakřičí se zavřenými ústy, křičí tak dlouho, až ji pálí v hrdle, tlačí ten zvuk nosem a bezmocně mává rukama. On ji přitiskne k autu a svírá jí hrdlo tak dlouho, dokud ten ubohý zvuk, který vydává, neutichne a nevystřídá jej nemá stopa soplu a krve.

Hladí ji po vlasech. Přejíždí prsty po krásném copu, který se podle jejích představ měl líbit klukům. Dívka zanaříká. On se k ní nakloní a přitlačí svou tvář k její. Cítí na kůži jeho vlhký horký dech.

Něco šeptá.

„Tiše. Jenom buď tiše. Já ti pomůžu.“

Vede ji nocí, ona zakopne, rozpláče se a on ji tlačí.

Dolů.

Do temnoty.

Byla to tatáž motorka. Věděla to ještě dřív, než ji zahlédla. V jejím zvuku bylo něco plechového, pod pravidelným hučením a vrčením motoru zaznívalo vysoké úpění. Když objel roh a dostal se do jejího zorného pole, podívala se do zpětného zrcátka. Neonový oranžový stroj, řidič celý v černém, s černou helmou se staženým reflexním hledím na hlavě. Určitě je to on. Sledoval ji, dokud nedojeli na Grand Rue. Stejně jako každé ráno ten týden. Zastavila na žluté čáře, dala pravý blinkr a chystala se zahrnout do města. Tehdy ji předjel a odbočil doleva, směrem na L'Ancrese.

Tak to na Guernsey chodilo. Člověk pořád narážel na tytéž lidi. Vyprávěl se o tom takový vtíp: Co je to Guernsey? Skála uprostřed moře s největším počtem obyvatel na metr čtvereční. Vzhledem k tomu, že se ostrov rozkládal na dvašedesáti kilometrech čtverečních, to nebyla tak docela skála, ale ani to nebylo daleko od pravdy. Nicméně na té motorce bylo něco znepokojivého. Něco výhrůžného. Vydala se za ní.

Než dojeli na křižovatku v L'Ancrese, držela se od ní dál. Nalevo ubíhala široká a rovná silnice do městečka Saint Sampson. Rovně vedla úzká silnička ke skládce u Mont Cuetu. Po pravé straně se rozkládaly pozemky patřící farnosti a za nimi moře. Když se za ním objevila na žluté čáře, řidič se ohlédl, a ačkoliv v jeho hledí viděla jen odraz svého auta, Jenny si byla jistá, že se na ni usmívá. Provokuje ji. Roztočil motor naplno. Z výfuku motoruky se řinul kouř. Otočil tvář zpátky k silnici, pak pustil brzdu a nebezpečně rychle se stočil směrem k moři, pneumatiky zaskřípěly, a než zmizel z dohledu, naposled se po ní letmo podíval.

Svírala volant tak pevně, až ji bolely prsty a potily se jí dlaně. Cítila se směšně. Nejspíš to byl jenom nějaký kluk, který se předváděl. Nikdo neměl důvod ji sledovat. Ne tady. Otřela si ruce o džíny. Otevřela okénko a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Prudce zabočila a zamířila do práce.

Cesta do města vedla jižně podél pobřeží. Na téhle straně ostrova bylo skalnaté, pláže místo písku pokrývala vrstva hladkých černých kamínků, z nichž místy vyčnívaly jednotlivé větší skály s vrcholky posetými zelenými a bílými skvrnami mořských řas a vysušeného ptačího trusu. Na mořské hladině plulo mnoho bójek označujících pasti na kraby a humry, jejichž jasně červený povrch za léta na slunci vybledl do mléčně růžové. Blíž k pobřeží se pohupovaly rybářské bárky a s rachotem a skřípěním narážely do mola na svém místě v loděnici: *Lady Katherine*, *Margot's Dream*, velkolepá jména kontrastující s prostým vzhledem otlučených plavidel s oprýskanými a rzi posetými trupy. Nebe nad Lamanšským průlivem bylo bezmračné. Paprsky časně listopadového světla slibovaly pěkný den. Mořskou hladinu bičoval ostrý vítr a přes kamenný val jí na sklo auta dopadaly jemné spršky vody.

Když se přiblížila k Saint Sampsonu, doprava zhoustla a venkovské silničky její rodné farnosti Vale vystřídaly městské silnice ucpané auty. Rozjela se, zastavila a s jedním okem na hodinách se podél nesourodé řady kanceláří a bytových domů znovu rozjela směrem k Bulwer Avenue a Saint Peter Portu. Nové zločiny proti architektuře stály vedle zašlých pozůstatků velkolepých hotelů, které nyní zely prázdnotou a čekaly, až budou přestavěny na další kanceláře a bytové domy nebo, jak hlásal developerský poutač, na *LUXUSNÍ BYTY V OSOBNÍM VLASTNICTVÍ S PANORAMATICKÝM VÝHLEDEM NA LAMANŠSKÝ PRŮLIV A OSTROVY HERM A SARK*.

Pěkné, pokud si to člověk mohl dovolit, což nebyl její případ. Mívala pocit, že v Londýně je draho, ale pak se vrátila zpátky domů a zjistila, že to nejlepší, co si může dovolit, je stisněná garsonka ve zchátralém domě v jedné z nejpochybnějších ulic ve městě. Což byl důvod, proč se osmnáct měsíců poté, co se vrátila, a v pokročilém věku téměř třiceti let nastěhovala zpátky do svého starého pokoje a začala znovu bydlet s mámou.

Auta za nízkou zdí se už sotva plazila. Zrovna vrcholil příliv a z místa, kde stála, to vypadalo, jako by stačilo jenom natáhnout ruku a mohla by se dotknout moře. Když byla malá, nepřestávalo ji fascinovat. Byl to domov mořských panen a skrytých měst, pašeráků a pokladů a obrovské olihně, kterou její táta údajně často vidával, ale nikdy nechytil. Měla jeho vyprávění moc ráda. Sedávala mu na kolena, zatímco se svými kamarády hrával karetní hru *euchre*, a poslouchala, jak drsní rybáři mluví o svých lodích a o nejnovějších rybářských směrnících nebo o nějakém amatérovi, který se dostal do potíží na rozbouraném moři a museli ho zachránit. Když měla štěstí, někdo z nich jí pověděl opravdový příběh, třeba o pirátovi, jehož duch prý pluje ve větru kolem přístavu. Pak přišla maminka, potřásla hlavou a nakázala jim, aby té chudince přestali vykládat hlouposti — jako by nevěděli, že z toho bude mít zlé sny. Ale ona z těch příběhů nemívala zlé sny. Naopak, naplnily její myšlenky barvami a světlem a jí se zdálo o tom, jak hrdinové zachraňují topící se lidi, o bleďých zjeveních na přízračných lodích a o vysokých černých stěžních na třpytícím se moři.

Teď to bylo jiné. Teď v moři nežily žádné mořské panny, piráti ani duchové. Teď to byla jen voda, černá, odpudivá a tísnivá.

Napadlo ji, že by měla vystoupit a podívat se, jestli se na silnici nepříhodilo něco, co by stálo za reportáž. Dokonce

i drobná nehoda se mohla ve dnech, kdy se toho moc nedělo, dostat na třetí stranu.

A na Guernsey se toho většinu dní moc nedělo.

Místo toho se na sebe podívala do zrcátka ve stínidle. Letní opálení se ztrácelo. Působila bledě a její obočí, které bylo i za nejlepších okolností nepoddajné, teď hrozilo totální vzpourou. Husté plavé vlasy měla ještě mokré po tom, co si byla ráno zaplavat. Sahaly jí po ramena a nosila je volně rozpuštěné. Byly příliš krátké. Nechávala si je dorůst. Prohrábla si vlasy a zatahala za konečky, jako by je to mohlo povzbudit, aby dorostly do původní délky. Aby byly jako předtím. Zastrčila si je za uši a přitom přejela rukou po malé jizvě na šíji. Rána se zahojila špatně a zůstal po ní svědivý vystouplý šrám. Doktor ji vlídně ujistil, že se to časem úplně ztratí. Věděla, že tím nemyslel jenom tu jizvu.

Auto před ní se pomalu rozjelo. Zase nabrali rychlost, a když na rohu odbočovala do centra, ještě zahlédla, jak po Vale Road za dobromyslného troubení a mávání kupec v holínkách a smějící se policista vedou vylekaně vyhlížející jalovici.

Měla vystoupit. Stačil by jeden záběr a možná by se dostala na titulku.

Redakce *Guernseyského zpravodaje* sídlila v komplexu Admiral Park na okraji Saint Peter Portu, hlavního města ostrova. Byla obklopená bezduchou sbírkou prosklených kancelářských budov a poblíž vedla hlučná hlavní silnice odvádějící dopravu do zbrusu nového supermarketu Waitrose hned za rohem. Její umístění mělo pouze dvě výhody: vysoký počet parkovacích míst a výhled na moře za neustávajícím proudem aut. Interiér měl nicméně celou řadu pozitiv. Byl to otevřený, jasný a vzdušný prostor a veliké atrium plnilo celou místnost světlem i v nejpochmurnějších dnech. Okna

obrácená k moři sahala od stropu až k podlaze a skleněné stěny na protější straně redakce odrážely světlo zvenku zpátky na podlahu. Za jasných dnů se při přílivu na každém povrchu odrážely vlnky.

V zadní části redakce, v oddělené místnosti, která měla rovněž skleněné stěny, byly tiskárny. Kolem šesté ráno všichni v místnosti cítili, jak se chvěje a duní podlaha. To se z tiskáren valilo aktuální vydání, které bylo následně naskládáno do štosů a svázáno do balíků a ty pak čekaly na doručení do stánků a supermarketů po celém ostrově. Jenny milovala vůni čerstvě vytištěných novin, ten ostrý, kovový pach inkoustu na jemném papíře. Během dne se ta vůně vytrácela stejně jako aktuálnost zpráv.

Ranní poradu zmeškala, takže zamířila rovnou ke svému stolu. Byl pokrytý štosy pomačkaných papírů a zubatými stránkami vytrženými ze sešitů a působil chaotickým dojmem, ale ona měla svůj systém a vždy dokázala během chvilky najít, co potřebovala. Na rohu stolu, vedle monitoru, měla postavenou zarámovanou fotografii svého táty, Charlieho. Byla už téměř deset let stará. Charlie na ní stál vedle své rybářské loďky *Jenny Wren* těsně poté, co dostala nový nátěr. Usmíval se a klobouk měl stažený do očí, aby mu do nich nesvítilo prudké slunce. Později ten den vzal Jenny i mámu na Herm, ostrůvek vzdálený pět kilometrů od východního pobřeží Guernsey, a udělali si piknik na jedné z místních pláží: měli obložené chleby s lososem z konzervy a lahev citronového čaje s mlékem a všichni se spálili na sluníčku. Připadalo jí, že od té doby už uběhla celá věčnost.

Podívala se na příchozí poštu. Sarah jí poslala e-mail, v němž se jí ptala, kdy už si spolu konečně zajdou někam na skleničku. Když se Jennyině kamarádce podařilo zbavit se dětí a podniknout patnáctiminutovou cestu do města na skleničku vína, byla to výjimečná událost. Jenny

odpověděla, že se s ní hrozně ráda napije a dozví se, co je nového, tedy pokud se jí někdy podaří odejít z redakce před devátou večer, protože tou dobou už Sarah většinou ležela zhroucená na pohovce a podřimovala.

Její policejní kontakt (přátelský strážmistr jménem Stephen, její bratranec z druhého kolena, který s ní rád chodil na kafe a předával jí různé útržky informací) jí poslal fotky nějakého „podivného graffiti“ na Moulin Huetu. Zrovna se je chystala otevřít, když tu si všimla další zprávy. Ta adresa. Neznámá. Mohl to být spam. Ale věděla, co to je, ještě než na e-mail klikla.

DĚVKO!

Rychle zprávu zavřela. Nechtěla, aby ji zahlédl někdo, kdo by zrovna šel kolem. Z nějakého důvodu se totiž styděla za to, že jí někdo nadává. Lidé by si mohli pomyslet, že si to zaslouží. Věděla, od koho ta zpráva přišla. Nebo alespoň proč. Jako připomínka. Připomínka toho, že ji sledují. Nevěděla, jak pozorně. Například ten motorkář. Říkala si, že je paranoidní. Ale nebyl i on podobnou zprávou? Nenapadlo by ji, že jim bude stát za tolik námahy. Přesunula zprávu do složky, kterou pojmenovala Fairfield Road. Měla nutkání si znovu začít popotahovat vlasy, ale ovládla se. Zaměřila pozornost na vzkaz na poznámce, kterou jí někdo nalepil na telefon.

STAV SE ZA BRIANEM!

Báječné. Zmačkala vzkaz a zahodila ho do koše.

Elliot, ten nový reportér, přecházel kolem a telefonoval. Mluvil s někým o kampani Zachraňte ostrovany, což bylo protiimigrační hnutí protestující proti přílivu cizích dělníků, k němuž v poslední době docházelo. To téma chtěla

původně zpracovávat Jenny, ale nakonec ho dostal Elliot jako jakési zasvěcení do malého světa ostrovní politiky. Odhadovala, že je mu asi osma- nebo devětadvacet, možná třicet, tedy že je přibližně v jejím věku. Byl místní, ale vzhledem k nějakému komplikovanému rodinnému záze-
mí, které ještě neodhalila, vyrostl ve Velké Británii a na ostrov se vrátil teprve nedávno. Choval se přátelsky. A vy-
padal dobře, takovým zdravým způsobem, jako kluk, co
chodil v dětství do skauta. Měl hranatou čelist a byl hladce
oholený, dobře oblečený, projmutou košili nosil zastrče-
nou do džínů a rukávy měl vyhrnuté nad opálená před-
loktí. Nebyla jediná, kdo si ho všiml. Dvě stážistky vždycky
zčervenaly, když se s nimi dal do řeči, a jednou přistihla
Marjorie, paní, která už byla napůl v důchodu a starala
se jim o evidenci a kopírování, jak se chichotá jednomu
z jeho přihlouplých vtipů a pak mu vaří kávu a nese mu
ji ke stolu, jako by ještě pořád trvala zatracená padesátá
léta. Ale bylo těžké mu to zazlívát. Byl tak sympatický, až
to člověka štvalo.

Když procházel kolem, zastavil se u ní. Dělal to často.
Usadil se na okraji jejího stolu. Viděla, že při ranním ho-
lení zapomněl na kousek strniště těsně pod levým uchem,
a představila si, jak by mu přejela prstem po čelisti, napřed
po drsném strništi a pak po hladké kůži. Cítila, jak rudne.
Byla úplně stejná jako ty stážistky. Dokonce horší. Ty se
alespoň mohly vymlouvat na pubertu.

„Měla by sis dávat pozor,“ řekl. „Brian je na válečné stezce.“

„A kvůli čemu skuhrá teď?“

„Že nemáme dost dobrých zpráv. Přisahám, že Mark od-
cházel z porady a měl slzy na krajíčku.“

Takže nic nového pod sluncem. Nikdo nechápal, jak se
Mark se svými jemnými způsoby mohl stát šéfredaktorem
zpráv, ale dalo se předpokládat, že právě díky tomu, že byl

taková měkkota. Brian si tak mohl řídit celé noviny podle svého.

„Chce s tebou mluvit.“

„Ano?“

„Brian. Chce s tebou mluvit. Nechal jsem ti tu vzkaz. Hned jak přijdeš.“ Když odcházel, mrkl na ni.

Takové mrknutí, pomyslela si Jenny, by mohlo působit buďto lacině, nebo oplzle. Ale v Elliotově podání jí z nějakého důvodu připadalo okouzující.

Brian Ozanne vzhlédl od notebooku a usmál se na ni svými tenkými rty. Coby šéfredaktor jediného deníku na ostrově sám sebe pokládal za menší celebrity. Muselo mu být přinejmenším šedesát, ale vypadal o mnoho let mladší, měl husté lesklé vlasy a pleť, která zářila přesně tím správným bronzovým odstínem. Jenny měla silné podezření, že používá vodičku Grecian 2000, která navrácí šedivým vlasům původní barvu, a opálení ve spreji.

Na čestném místě na stole stála fotografie jeho ženy. Brian na její památku každoročně organizoval sbírku na podporu výzkumu rakoviny. Všichni v redakci se účastnili sponzorované minuty ticha, chodili do práce v pyžamu nebo si holili kníry a plnovousy. Brian na celou věc osobně dohlížel a všechny postrkoval, aby vybrali ještě víc a překonali loňský rekord, a on pak zdvojnásobil jakoukoliv částku, kterou se jim podařilo shromáždit. Což bylo všechno moc pěkné a záslužné, až na to, že trval na tom, že ve *Zpravodaji* vyjde každý rok dvoustrana s rozhovorem s ním a s jeho fotkou, jak celý vyšňořený a pyšný předává šek zástupci charitativní organizace. To bylo nechutné.

„Nuže, Jennifer.“ Opřel se a sepjatýma rukama si podpíral bradu. „Jak myslíš, že si zatím vedeš?“

Byla to typická brianovská otázka, po níž nepochybně dostane za něco vynadáno. Ale Jenny měla pocit, že si vede dobře. Takže mu to řekla.

„Myslím, že dobře, díky, Briane. Navázala jsem nějaké užitečné kontakty, napsala pár povedených článků. Vypadá to, že Mark je s mojí prací spokojený.“

„Samozřejmě. Všechno, co píšeš, je velmi kvalitní. To nikdo nepopírá. O kvalitu tady nejde, to vůbec ne.“ Zavrtěl hlavou. „Jde o kvantitu.“ Odmlčel se. „Upřímně řečeno, Jennifer, nemáš dostatečný počet výstupů.“ Zdvihl ruku, aby ho nepřerušovala. „Vím, že pracuješ tvrdě. Věnuješ tomu dostatek času. Ale budeš muset pracovat efektivněji. Zvýšit svou produktivitu. Dneska ráno nám zrovna chybí reportér hlavních zpráv. Jedna z holek je nemocná. Můžeš se toho ujmout. Začni s tím víkendovým ohňostrojem na hradě. Vezmi si s sebou fotografa, udělejte nějaké pěkné záběry. Ohňostroje má každý rád.“ Zdvihl svůj telefon značky Blackberry a začal odpovídat na zprávu, což si Jenny vyložila jako znamení, že schůzka skončila.

Nemělo smysl se s Brianem hádat. Dělal šéfredaktora *Zpravodaje* už třicet let, jak ostatně všem neustále připomínal. Navíc to byl tak trochu pitomec, který se vyžíval v moci, a neměl ve zvyku vyjednávat. Pokud si Jenny chtěla udržet místo, čímž si teď nebyla tak docela jistá, musela se mu zavděčit. Obrátila se k odchodu.

„Mimochodem, Jennifer...“

„Ano, Briane?“

Pořád se díval na svůj mobil. „Včera mi někdo volal. Na mou osobní linku, což je poměrně neobvyklé, protože jak víš, hovory mi obvykle přepojuje Rose.“

Jenny přikývla a přemýšlela, jestli se na ni Brian bude snažit svést chybu ústředny.

„Někdo se po tobě ptal. Nějaký mladík.“

„A kdo to byl?“ Jenny se ta otázka zadržla v hrdle a Brian se na ni podíval přimhouřenýma očima.

„Nemám ponětí. Jak jsem mu řekl, nemám na starosti tvůj společenský život. Postarej se prosím, aby se to neopakovalo.“

Jenny se stěží zmohla na to, aby přikývla na souhlas.

Seděla u svého stolu a zírala na obrazovku. Otevřela složku Fairfield Road. Teď v ní bylo deset zpráv včetně té dnešní. Všechny si je postupně projížděla myší.

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

DĚVKO!

Na silnici vedoucí k Pleinmont Pointu měla auta zakázaný vjezd, takže Matt zamířil se svou starou fiestou na parkoviště naproti hotelu Imperial a vypnul motor. Stáhl okénko a zapálil si marlboro. O pobřeží pod ním se hlasitě tříštily vlny. Odtud se táhlo západní pobřeží, jedna dlouhá písčiná pláž za druhou, Rocquaine, Vazon, Cobo, až do míst na severu, kde je vystřídaly skály a oblázky. Dokouřil cigaretu, rozpustil si ohon a nechal si dlouhé zplihlé vlasy viset podél obličejů. Měl velké uši. Když si je zakryl, vypadalo to lépe. S čelem nic nesvedl. Červenalo se mu na něm akné. V místech, kde mu začínaly vlasy, mu ulpěly zbytky korektoru, se kterým zkoušel experimentovat.

Takové nervy. Kvůli holce. Ubohost.

Venku byla tma a zima. Scházeli se podél mořského valu v malých skupinkách osvětlených baterkami, které ležely na zídce. Černé oblečení, černé kabáty, černé vysoké boty, cvočky, řetězy a přezky.

Vyrazil k místu pod stromy, kde se každý pátek scházeli jeho kamarádi. Lauren už tam byla, seděla vedle přenosného grilu, poslouchala Neonfly a pila z plechovky pivo Breda. Pod přiléhavým černým tričkem se jí nadouvala prsa. Přemýšlel, jestli to dělá schválně, jestli ví, že jsou jí všechna trička malá. Nejspíš ano. Holcám jako Lauren říkal jeho táta provokatérky. Ne děvky. Provokatérky. V tom byl rozdíl.

Matt se posadil vedle Sama.

„Ahoj, Matte.“ Lauren se na něj usmála. Měla plné a měkké rty. Rty jako dělané na kuřbu. Na zubech měla rozmazanou rtěnku. Podala mu pivo. Zamumlal něco ve smyslu

poděkování a napil se. Sam mluvil o tom, jak jeho život nestojí za nic, jak nesnáší školu a jak nesnáší fotra. Někdo přepnul hudbu. Slipknot. Valila se k nim kupa mraků. Bude pršet. Matt si vyhrnul límec kabátu.

„No, tak my tě tu s láskou zanecháme, kámo. Lauren a já se zrovna chystáme na procházku.“ Sam vstal, podal Lauren ruku a přitáhl si ji k boku.

„Na, dej si.“ Podal Mattovi zbytek jointu. Matt se díval, jak odcházejí.

Parchant jeden. Sam věděl, že se Lauren Mattovi líbí. Matt už celé týdny o ničem jiném nemluvil. Protřel si oči, stáhl si vlasy dozadu a omotal je gumičkou tak pevně, až ho robolela kůže na hlavě. Sevřel plechovku s pivem a cítil, jak se tenký kov poddává jeho prstům. Promáčkł plechovku, slisoval ji a vyhodil ji co nejvýš. Když letěla vzduchem, vystříklo z ní pivo a pak přistála na asfaltu na druhé straně silnice, u nohou nějakého kluka se spoustou piercingů.

„Dávej pozor, debile!“

„Sorry,“ zamumlal Matt.

Vypil čtyři další plechovky, dokouřil jointa a napsal zprávu kamarádovi, který se ho snažil přemluvit, aby přišel do města, ale Matt už toho měl v sobě moc a potřeboval chvíli na to, aby vystřízlivěl, než si sedne za volant, takže si přehrával „Infinity Blade“ tak dlouho, až se mu začala vybíjet baterka. Položil telefon vedle sebe na trávu, lehl si na záda a díval se na nebe, které působilo psychedelickým dojmem, protože ačkoliv byla noc a mělo tím pádem být černé, nízké mraky v měsíčním světle bíle zářily, a navíc pod nimi létali ptáci — nebo to byli netopýři? Nevěděl, jestli ptáci v noci spí a co se to na obloze černě třepotalo. Motala se mu z nich hlava, takže zavřel oči a nechával se kolébat rytmičným bušením death metalu a šuměním moře.

Bylo ticho. Posadil se. Gril dohořel a pod bílými šupinatými uhlíky sotva prosvítala oranžová záře. Šátral kolem sebe a hledal telefon. Rozsvítil baterku. Lauren a Sam tam stále měli věci, ale nikde je neviděl. Skoro všichni ostatní už odešli. Nějaký pár se nepřilíš nadšeně osahával na kapotě auta, on měl hlavu zabořenou v záhybech jejího krku, zatímco ona nešikovně zápolila zároveň s jeho rozkrokem a se svým telefonem. Matt odvrátil pohled, zároveň ho to vzrušilo a přivedlo do rozpaků.

O kus dál, na silnici, seděl kdosi shrbený u zdi a úpěl. Matt vstal, potřásl hlavou, několikrát se zhluboka nadechl a klopytal směrem k němu. Před pár lety absolvoval kurz první pomoci v záchranném centru Saint John's, který byl součástí dávno zapomenuté bronzové Ceny vévody z Edinburghu, a v podobných situacích vždycky cítil odpovědnost.

Dřepł si před tou postavou. Byl to ještě kluk, nemohlo mu být víc než čtrnáct. Kolem místa, kde se zhroutil, byl asfalt pocákaný zvratky. Matt do něj strčil botou. Nic. Strčil do něj znovu, tentokrát víc, ten kluk zamumlal: „Nech mě na pokoji,“ a převalil se rovnou do louže vlastních zvratků.

Matt ustoupil a rozhlédl se kolem. Plechovky od piva a papíry od hranolků nesené větrem, cigaretové špačky na asfaltu, louže zvratků. Když byl ještě kluk, míval to tam rád. Chodíval tam pouštět draka. Poblíž Fort Pezeries byl vždycky dobrý vítr. A co se s tím místem stalo teď. Bylo to odporné. A Sam nejspíš právě teď rozhazoval po útesech svoje použité kondomy. Právě teď měl dobrou příležitost mu říct, aby se šel bodnout. Povzbudivě si prohrábl mastné vlasy a vyrazil do noci. Odešel z parkoviště směrem k mysu Pezeries a svítil si před sebe mobilem. Kráčel po asfaltové silnici, až dorazil k louce spravované Národním fondem, což byla zkratka k pevnosti, kde očekával, že najde Sama a Lauren. Opustil bezpečný pevný asfalt

a vstoupil na hustou pružnou trávu, na které mu pérovaly nohy a kotníky se mu rozjížděly do stran. Nejistě šel dál a málem zakopl, když z podrostu vyběhl králík — zvíře se zastavilo jako přimražené a oči mu bíle zářily. Matt kolem sebe zamával telefonem, aby zjistil, kde přesně je. Cedula napravo ho upozorňovala na příkrý sráz vedoucí přímo k moři. To ho probralo. Došlo mu, že toulat se ve tmě po útesech není dobrý nápad, takže zamířil zpátky k silnici a šel po ní až k Fort Pezeries, zřícenině nějakého hradu nebo pevnosti, nebyl si jistý, jaký je mezi tím rozdíl. Vnější zdi byly opravené a člověk tam mohl vylézt a projít kolem nich. Tam určitě budou. Nejspíš si to tam rozdávají opření o jedno z děl. Nebo to možná Lauren Samovi dělá pusou, on se opírá o zeď zbrojnice a dívá se na Rocquaine Bay. Matt se zastavil. Zaposlouchal se. Vlny tříštící se na skálách. Nervózní pípání ústříčnicka. Šustění kapradin.

A ještě něco.

Lámající se větvičky.

Králíci. Všude tam byla spousta králíků. Vzpomněl si, že tady nahoře kdysi jednoho našel, měl pocit, že je krotký, a natáhl se, aby ho pohladil, ale pak zjistil, že králík oslepl myxomatózou a srst má pokrytou otevřenými boláky. Matt věděl, že by ho měl zabít a ukončit jeho trápení, ale nedokázal to a jen králíka pozoroval, jak poslepu kulhavě hopká do podrostu. Z té vzpomínky se mu udělalo špatně. Co to sakra dělá? Musí se dostat pryč — stejnou cestou, jakou přišel, jenže sešel z pěšiny a nebyl si teď jistý, kudy se pustit. Najednou byla všude tma. Sakra. Pokusil se zapnout telefon, ale věděl, že je to zbytečné. Udělal pár kroků, pak zakopl o kámen trčící přímo ze země a pak o další. Kamenný kruh. Už věděl, kde je.

La Table des Pions neboli Vílí kruh, jak tomu všichni říkali, byla nerovná plocha vytesaná do travnaté plošiny

a obklopená kruhem kamenů. Na jedné straně kolem něj tvořil hustý porost kapradí a hlodáše přirozený větrolam a na druhé straně vedl rovný, trávou porostlý výběžek ke strmým útesům, pod nimiž bylo moře. Ačkoliv to místo bylo zbudováno jako odpočívárna pro úředníky, kteří před několika staletími přijeli přezkoumat cesty na ostrově, místní dávali přednost druhému příběhu, který se o kamenném kruhu vyprávěl. O čarodějnicích. A o ďáblovi. Prý tam přicházel ďábel přestrojený za kozla, vlka nebo velkého černého psa a tančil s čarodějnicemi. Někde tam údajně měl být i tunel. Ne opravdový, alespoň co Matt věděl, ale podle legendy ho používali ďábloví kumpáni, aby se mohli pohybovat po ostrově. Vcházelo se do něj jeskyněmi ve skalách, které vedly hluboko pod zem. Povídačky. Ale Matt si nedokázal vyhnat z hlavy obraz stínů číhajících v úzkých temných jeskyních. Představoval si, jak se hrnou na pláž, přímo pod kamenný kruh, šplhají po útesech a nakonec ho najdou a roztrhají na kusy. Věděl, že mu jenom hrabe z trávy a je paranoidní, ale stejně z toho místa chtěl zmizet. Přihnaly se ještě hustší mraky a uhasily slabé měsíční světlo. Otočil se. Snažil se najít rovnováhu.

Další praskající větvičky. Další králíci.

Šepot. To je jenom vítr.

Ale kromě toho... Slyšel i smích, byl si tím jistý. Hrubý, suchý smích.

Vzpomněl si, že má zapalovač, a třesoucí se rukou po něm šátral v kapse.

Zase ten zvuk. Šílený, vysoký, tentokrát spíš výkřik než smích. Držel zapalovač vysoko a divoce s ním mával vzduchem, ale udržel ho zapálený jen tak dlouho, že zahlédl něco bledého a rozmazaného uprostřed kruhu. Na okamžik ho napadlo, že se možná pomocí strachy. Chtěl zavolat, zjistit, jestli někde poblíž nejsou Sam a Lauren, ale bál se vydat

jakýkoliv zvuk. Instinktivně cítil, že by měl zůstat zticha. Snažil se, aby se mu netřásla ruka. Držel před sebou zapalovač, jako by ho mohl nějak ochránit. Oheň. Čarodějnice se bojí ohně. Zavrtěl hlavou. *Žádné zatracené čarodějnice neexistují.* Ale něco tam bylo. Uprostřed kruhu něco leželo. Jenom to zahlédl. A měl pocit, hrozivý, ledově chladný pocit, že je to něco strašnějšího a horšího, než kdy v životě viděl. Udělal krok blíž. Škrtl zapalovačem.

Ta postava ležela na zádech, s roztaženýma rukama a nohama. Matt skoro nemohl dýchat. Zdvihal se mu žaludek, zakašlal, pak si zakryl ústa rukama a zoufale se snažil ten zvuk utlumit. Chtěl utéct, ale přinutil se jít blíž, ještě blíž, naklonit se a přiblížit k té postavě plamen, aby opravdu viděl, co to je.

Bylo to groteskní. Nepřirozeně velká hlava a končetiny pevně zavázané na zápěstích a kotnících, končící příliš brzy, protože chodidla a ruce úplně chyběly. Ale nejpodivnější byly vlasy. Ležely pečlivě rozprostřené kolem napuchlé hlavy a plamen odrážející se od jednotlivých peroxidově plavých pramenů vytvářel dojem úděsné svatozáře. Matt ze sebe vyloudil pokroucený zvuk, napůl vzdech a napůl smích, a sesul se na kolena.

Byla to figurína z hadrů, vyztužená, vycpaná a připravená na oheň na noc Guye Fawkesa. Hlava, vyrobená z jutového pytle vycpaného slámou, byla ženská a měla obličej namalovaný v komiksovém stylu: velké, jasně modré oči s přehnaně dlouhými řasami, červené tváře a plné rudé rty, které se na něj usmívaly. Měla na sobě bílé triko s dlouhými rukávy a na pravé paži jí někdo vyřízl čtyři rány; tři vislé a jednu vodorovnou pod nimi. Z ran lezla sláma a na zemi kolem ležela poházená stébla.

Za ním se ozval hluk. Matt se vrávoravě postavil a rozmáchl se.

„Co to do prdele děláš, kámo?“ Byl to Sam a v ruce držel baterku. Vypadal neupraveně. Lauren se o něj opírala a měla ve vlasech kousky kapradí.

„Je to Guy.“ Mluvil vysokým a hrubým hlasem. Odkášlal si. „Vyděsil mě k smrti.“

Sam k figuríně došel loudavou chůzí a pokrčil rameny.

„Nejspíš to tu nechali nějaký magoři, co se snažili polekat lidi. Pojď zpátky, dáme si ještě pivo.“ Sam a Lauren odešli ruku v ruce. Nad nimi proletěl osamělý racek jako bílý záblesk a jeho volání se rozlehlo do noci.

Matt si dřepel vedle figuríny. Připadalo mu škoda nechat ji tam jen tak shnít. Přiložil zapalovač ke konci pravé nohy a pozoroval, jak se lem kalhot scvrkává a ztrácí se, jak se každá nitka na okamžik rozzáří a pak se rozteče. Plameny živené látkou se rychle rozrůstaly. Díval se, jak se tělo ze slámy a novin svíjí a kroutí, jako by se s ohněm snažilo bojovat. Obličej se na něj usmíval, velké modré oči hleděly do těch jeho, jako by se mu snažily něco říct, a on na okamžik zatoužil figurínu zachránit.

Ale už bylo pozdě. Oheň ji celou strávil.

Přišla do kuchyně v pyžamu, ve vybledlé kostkované košili a širokých kalhotách, starých už celé roky. Měla rozčuchané vlasy a pod očima se jí rýsovaly temné kruhy. Bylo teprve po šesté, ale Margaret už stála u dřezu, půvabná a upravená ve vlněné sukni a blůze s potiskem, rukávy měla vyhrnuté k loktům a natahovala si jasně žluté gumové rukavice značky Marigold. Odmítala používat myčku. Říkala, že je to plýtvání a že nemá cenu zapínat takový stroj kvůli pár kouskům nádobí. Podle Margaret neměla poslední dobou cenu spousta věcí. Rozhodně nic, co by člověku ulehčilo život, a už vůbec ne něco lehkomyšlného nebo zábavného. Ne od té doby, co umřel Charlie. Ponořila ruce do napěněné vody, hrnečky a talíře cinkaly o sebe, ona každý kousek přejela houbičkou a věnovala se tomu úkolu se soustředěnou, horečnatou energií.

Margaret Doreyová trpěla přemírou energie. Předtím měla tolik práce. Charlie potřeboval zabalit oběd, připravit lahev s čajem, vyžehlit košili nebo najít ztracenou ponožku. Nechal po snídani nádobí a ona ho uklidila. Pak vyprala a naplánovala večeri, a než uběhla půlka dopoledne, mohla se vypravit na nákupy, pokud něco potřebovala. Teď jí zůstala jen Jenny.

Vstávala brzo a přepečlivě se oblékala, možná o svůj zevnějšek dbala ještě víc než předtím — říkala Jenny, že přece nemůže zpustnout jenom proto, že ovdověla. Udržovala dům dokonale čistý a uklizený. A chodila. Neustále. Nahoru a dolů po domě, v každou denní i noční hodinu, ošívala se a vzdychala, snažila se vydrhnout flíček na rámu obrazu, přerovnávala dekorace na krbové římse, pořád si vařila čaj a pak nechávala šálky nedopité, protože ji ustavičně

rozptylovaly nějaké všední povinnosti. Pozorovat to bylo nesnesitelné. A Jenny měla dojem, že pro Margaret to musí být ještě horší.

Jenny si nalila trochu džusu a posadila se ke stolu nad složené vydání *Daily Mailu*. Zdvihla noviny, prolistovala prvních pár stran a pak je s afektovaným povzdechem odhodila.

„Nechápu, jak můžeš takové nesmysly číst.“

„Ráda mám přehled o tom, co se děje ve světě.“

„Jo, a z tohohle ho rozhodně získáš,“ Jenny si uvědomovala, že je mrzutá. „Promiň. Jsem unavená.“

„Zase jsem tě v noci vzbudila, beruško?“ Margaret se k ní otočila. Vypadala mladší než na pětapadesát let, ale věk ji teď rychle doháněl. V černých vlasech se objevily stříbrné nitky, vrásky kolem očí se jí prohlubovaly a měla napjatý obličej. Hrozně zhubla. A nejenom na těle. Jako by něco, co měla ukotvené hluboko v nitru, najednou odpadlo. Jenny si toho poprvé všimla na tátově pohřbu. Vzala Margaret pod paží, aby nezakopla. Byla tak křehoučká. Jako ptáček. Lehká a s jemnými kůstkami.

„To nebylo kvůli tobě,“ ujistila ji Jenny. „Ty zatracené děti zase odpalovaly o půlnoci rachejtle.“ Nehodlala Margaret prozradit, že má problémy se spaním. Že poslední dobou vstává uprostřed noci a svírá ji chladný, vlhký strach, který už mnoho let necítila. Margaret měla dost námětů k obávám a nemusela si k nim přidat ještě Jenny.

Margaret se obrátila zpátky k nádobí. „Máš nějaké plány na víkend, broučku?“ zeptala se. „Potkala jsem tuhle ve městě Sarah s dětmi. Musím říct, že na to, že má tři, vypadá dobře. Říkala, že se spolu chystáte zajít někam na skleničku. To by bylo pěkné. Měla bys víc chodit ven. Trochu se pobavit, potkat nové lidi.“

„Já znám spoustu lidí, mami. O mě se neboj. A se Sarah si někam určitě vyrazíme. Hned jak budu mít čas. Musím

se dneska stavit v redakci. Budu psát o tom ohňostroji na hradě. A napřed si půjdu na chvíli zaplavat.“

„Nechceš jít zase do moře, že ne? Proč nemůžeš chodit do bazénu jako normální lidi?“ Margaret nasadila podrážděný výraz, který byl vyhrazený pouze tomu, co pokládala za Jennyiny nejpotrhlější nápady. Často se tak dívala na Charlieho a Jenny se tomu měla chuť smát.

„Bazén je pro bábovky, to přece víš, mami.“ Jenny dopila džus a položila prázdnou sklenici do dřezu. „Nechceš jít na ten ohňostroj se mnou? Nemám moc práce, a až skončím, mohly bychom si zajít někam na večeři. Nikdy nevíš, třeba bys po čerstvém vzduchu a skleničce vína mohla konečně spát.“

Margaret zaváhala. „Dneska večer? To nevím. Teta Pat říkala, že možná zavolá.“ Poslední dobou se vyhýbala společnosti, a kdykoliv Jenny navrhla, že by mohly zajít na večeři do restaurace, do kina nebo podniknout cokoliv, co dřív dělávali jako rodina, vymýšlela si výmluvy.

„Mami, to myslíš vážně? Kdy jsi s ní naposledy mluvila — před třemi dny?“

„Nech toho, Jenny,“ naježila se Margaret.

„Budeš o tom uvažovat?“

Margaret si nad dřezem oklepala ruce pokryté mydlinkami, stáhla si rukavice a pověsila je na kohoutek, aby uschly.

„Rozmyslím si to. A teď bys měla jít, abys došla na Pembroke dřív, než se tam nahnou davы. Slyšela jsem, že v listopadu za rozbřesku tam bývá narváno.“

„Ty jsi ale vtipálek, mami.“

Margaret velmi dobře věděla, že Jenny na pláži už celé týdny nepotkala živou duši.

Nad skalnatou zátokou Bordeaux se vinuly rozpadající se zdi hradu Vale ozdobené šňůrami s barevnými lampiony.

Na nádvoří za nimi se kamenným portálem hrnuli lidé. Davem procházeli maskovaní žongléři a polykači ohně a výkřiky vzrušených dětí se nesly nad hlukem a šumem dospělých. Za řadou kovových zátarasů stála vedle malého pódia hora rozbitých palet a naplaveného dřeva — hranice čekající na figurínu Guye Fawkese. Vedle se v rohu seskupila partička náctiletých v tričkách s logy kapel, pili kolu z jedné lahve a kouřili ručně ubalené cigarety. Jenny se usmála. Připadalo jí to jako včera, kdy byla jednou z nich, a na okamžik téměř očekávala, že pozná tváře svých starých kamarádů. Pak si vzpomněla, že teď už jsou všichni dospělí a polovina z nich teď nejspíš sedí doma se svými vlastními dětmi.

Byl to dokonalý večer, počasí představovalo souhrn všech klišé o podzimu. Jediné mraky na hvězdami posetém nebi pocházely z komína elektrárny, který za nimi byl sotva vidět a šeptal do noci stálý proud kouře.

Jenny se podívala na Margaret. Nakonec s ní opravdu vyrazila ven. A nejen to, působila uvolněně. Dokonce šťastně. Chladem jí zrůžověly tváře. Jenny pocítila vlnu náklonnosti, zavěsila se do matčiny paže a přitáhla si ji blíž. Cítila její vlněný kabát a pod ním ještě slabounký závan prášku na praní a parfému, důvěrně známý a uklidňující.

„Jsem moc ráda, žes mě vměstnala do svého nabitého programu. A co *EastEnders*, nebude se jim po tobě stýskat?“

„Nech mě na pokoji, Jennifer Doreyová,“ odfrkla Margaret. „Víš, že mám ohňostroje ráda. A já uznávám, že máš pravdu, měla bych začít chodit víc ven. Ale to ty taky. Já jsem alespoň stará a mám se na co vymlouvat. Navíc je sobota a *EastEnders* dneska v televizi nedávají.“

Seděly na vyvýšené kamenné zídce poblíž vchodu a jedly párky v rohlíku. Poblíž hráli houslista a flétnista a do otevřeného pouzdra na housle vybírali drobné.

„Pamatuješ, jak táta dělal ohňostroje na zadní zahradě?“ zeptala se Margaret.

„Jo. Tenkrát ještě nebyla žádná požární bezpečnost, co? Měli jsme štěstí, že nám to všem neutrhlo hlavu.“

„Největší starost mi dělaly ty větrníky. Ty se mu nikdy nepovedly. Člověk nikdy nevěděl, kterým směrem poletí. A ty táboráky. Ty byly vždycky úplně nekontrolovatelné. Všude létaly jiskry. Děsně jsem se bála, že vyhoříme.“

„Vždycky když ty rachejtle zapaloval, jsem se běžela schovat do kůlny,“ dodala Jenny. „Dívala jsem se z okna, a teprve když jsem viděla, že už je vystřelil, jsem vyběhla ven, abych se podívala, jak září na obloze. Bylo to nádherné.“ Opřela si hlavu o matčino rameno.

Radní, pan Ferbrache, statný muž plný vlastní důležitosti, sirazil cestu davem. Jenny s ním nedávno mluvila o občanské iniciativě pro úklid pláží, ale on strávil většinu času tím, že jí vykládal o své náborové firmě. Většina činitelů ostrovní samosprávy měla běžnou práci, s níž se snažili skloubit své komunální povinnosti. Tím se vysvětlovalo mnohé z toho, jak věci na Guernsey fungovaly, což bylo většinou nahodile nebo vůbec. Za radním Ferbrachem šla malá holčička zářící pýchou, výherkyně soutěže o nejlépe oblečenou figurínu Guye Fawkese, a její maminka, která nesla její výtvar. Byla to otřesná, nafouklá růžová směsice provazů, slámy a stuh se spoustou černých vlasů. Jenny je všechny vyzpovídala pro svou reportáž.

Radní Ferbrache přivítal obecenstvo. A teď všichni gratulujeme malé Lily k její úžasné figuríně, no není báječná? Všichni tleskali a jásali a Lily dostala dárkový poukaz do Machonova hračkářství. Čas zapálit oheň! Další vlna játotu, radní vzal figurínu Guye Fawkese, vylezl po žebříku přistavenému k hranici a hodil ji na vrchol. Zazněl hlasitý aplaus, pak najednou třeskla rána a plameny začaly olizovat

dřevo. Bylo slyšet praskání, kusy dřeva se posouvaly a oheň se rozhořival. Za několik minut už hranice plála a zalévala diváky svým teplem a mihotavým světlem. Davem se proplétaly chomáčky kouře a nesly s sebou sladkou vůni cedru a borovice.

Guy chytil až nakonec: figurína z nylonu a slámy hořela rychleji a jasněji než dřevo pod ní, jako anděl na vánočním stromku. Suchá hmota se svíjela a kroutila a diváci jásali. Když hranice úplně vzplála, začal ohňostroj. Poblíž stojící chlapeček zabalený v propínacím vlněném kabátku, čepici a šále začal plakat. Jenny vyrazila směrem k němu, ale najednou ho zdvihla statná, radostně vyhlížející žena, oblečená, poněkud předčasně, do vánočního svetru.

„Slyšíš to?“ zeptala se Margaret Jenny.

„Co?“

„Někdo tady křičí.“

„Tady křičí všichni.“

Ale Margaret se obrátila k davu zády. „Není to tady.“

Jenny řekla matce, ať zůstane, kde je. Za hradbami byla mnohem větší tma. Vytáhla z kabelky baterku a rozsvítila ji. Byla malá, ale výkonná. Nosila ji s sebou, ale jen zřídka ji používala, raději se vyhýbala situacím, kdy by se jí mohla hodit.

Z pláže se ozval další výkřik. Jenny se sevřelo hrdlo. Bála se, ale nebála se tak moc jako ten někdo tam dole. Nevšímal si dlážděné cesty, která se vinula dolů k silnici, a místo toho se rozběhla po kopci porostlém trávou, prodírala se hustými hlodášovými keři a trny se jí zabodávaly do džínsů, ale aspoň ji zpomalily natolik, že nespadla z příkrého svahu na silnici na úpatí kopce.

Další výkřik. Určitě je to žena. A už to nezní tak naléhavě, pomyslela si Jenny. Ale pořád je vyděšená. Přeběhla silnici, protlačila se hustou řadou borovic na druhé straně a ocitla

se na písčité pěšině lemované velkými žulovými balvany. Mohla by po ní dojít až k lodnímu skluzu. Ale rychlejší bude balvany rovnou přelézt. Vytáhla se na jeden z nich, snažila se udržet baterku a o něco se na hladké skále zapřít. Sklouzla dolů na druhou stranu, a když dopadla na měkký, suchý písek, zapotácela se.

V polovině pláže, v místech, kde byl písek pevnější a pomalu ho nahrazovalo oblázkové mořské dno, stála vzlykající žena. Zalévalo ji jantarové světlo z elektrárny za nimi, měla na sobě běžecské oblečení, teplou vestu přes triko s dlouhým rukávem a přiléhavé legíny, a na hlavě vlněného kulicha, jehož bambule bíle svítila jako ocásek vyděšeného králíka.

„Já jsem o ni zakopla. Prostě jsem o ni zakopla. Neviděla jsem ji,“ zašeptala a zírala na postavu u svých nohou. Jenny na ni posvítla baterkou a zalila ji jasným bílým světlem.

Byla to dívka. Dvacetiletá, možná mladší. Byla krásná, promáčená až na kost a mrtvá.

4 Michael

Vrchní inspektor Michael Gilbert nebyl náchylný k pláči. Plakal v nemocnici, když mu podali jeho malou dcerku Ellen zabalenou ve žluté přikrývce, se svaštěným obličejíkem a rudýma ručičkami, a ona se snažila vykroutit ze zavinovačky. Otřel si oči hřbetem ruky dřív, než si toho všimla Sheila nebo porodní asistentka. O osmnáct let později plakal, když Ellen zemřela. Jenom trošku. A ne hned, když se to dozvěděl. To byl chladný a oči měl suché. Otupělý, to je nejspíš to správné slovo, ačkoliv mu trvalo celé roky, než si to uvědomil, než si připustil, že trpěl šokem, a ne nedostatkem citu. Bylo tedy překvapivé, že teď ronil obří slzy nad mrtvým tělem někoho, koho vůbec neznal. Tentokrát se je neobtěžoval otírat. Byla tma a nikdo se nedíval.

Podářilo se mu vyslovit několik odměřených rozkazů a odehnat všechny čumily, kteří se shromáždili na mysu a mávali telefony ve snaze nafilmovat, co se děje dole. Měli je odehnat hned, pomyslel si Michael. To poslední, co potřebovali, byly fotky té mrtvé holky všude na internetu. Řekl tomu rozevlátému strážmistrovi, který byl na místě činu jako první a právě zadupával do země veškeré případné stopy, aby přinesl policejní pásku a místo činu ohradil. A pak se na ni pořádně podíval.

Byla krásná. Podle jeho odhadu jí nemohlo být víc než dvacet. Tak bledá. Bílá pleť. Promodralé rty. Měla na sobě tričko s krátkým rukávem. Na pravém předloktí spatřil nějaké čáry. Dřepł si vedle ní. Škrábance. Ne, byly hlubší. Jizvy. Nepochybně záměrné řezné rány. Vypadaly čerstvě. Vytáhl telefon a vyfotil si detailní záběr. Nahmatal v kapse propisku a jemně s ní dívce odhrnul prameny vlasů z tváře.

Pořídil několik dalších snímků. Pak poodstoupil a rozhlížel se po nějakém kabátu. Bylo příliš chladno na to, aby byla venku jen tak. A jakoby v reakci na to mu chladný větrík nadzdvihl bundu a převál mu přes botu hrst suchých listů. Vypadala tak zkřehle. A na těch tvrdých oblázcích se jí muselo hrozně nepohodlně ležet. Chtěl ji zabalit do měkké žluté příkrývky a odnést domů k mamince.

Na místě byly dvě svědkyně. Jedna z nich byla hysterická. Běžkyně se všemi nejmódnějšími doplňky, která si pozdě večer vyrazila ven. Vypravila ze sebe svědectví, pak málem omdlela a potom ji, zabalenou v hliníkové fólii, odvezla sanitka, jako by právě doběhla maraton. Ta druhá byla mnohem zajímavější. Žena s hranatým obličejem. Přitažlivá, ale ne vysloveně hezká. Výrazná, to bylo to správné slovo. Vysoká, s hustými blond, sluncem vyšisovanými vlasy staženými do culíku a ostrým pohledem inteligentních očí. Podala krátké, ale podrobné svědectví. Jennifer Doreyová. Novinářka. Pokud se nepletl, dcera Charlieho Doreye. Nezmínil se o tom. Za jednu noc si toho užila až dost.

Když vztyčili stan a uvnitř začala pracovat forenzní jednotka, šel se Michael projít podél pobřeží. Příliv se přikrádal blíž. Budou muset pracovat rychle.

Díval se na loďky kotvící v přístavu, černé stíny na vodě, obrysy rýsující se ve slabém měsíčním svitu. Ta dívka byla nejspíš na jedné z nich, napadlo ho, přepadla přes okraj, možná byla opilá, a pak ji moře vyplavilo na břeh. Teenageři si občas na prázdných loďkách dávali schůzky. Už jim volalo hodně majitelů loďek, kteří v neděli ráno našli na palubě prázdné plechovky od piva a použité kondomy. Ale to bylo ve městě, kde mohli jenom přeskočit branku kotviště a přijít rovnou k loďce. Sem si člověk musel loďku dotáhnout. A v okolí hradu byla spousta skrytých míst vhodných na rychlovku, takže proč se namáhat? Možná byla na loďce někde jinde a spadla

přes palubu. Je to možnost. Možná si vyjela na pozdní večerní rybaření, ale rozhodně na to nebyla oblečená. A někdo by jim určitě zavolal, už by dávno probíhalo pátrání a záchraná akce — a on o ničem takovém neslyšel.

Pokud ovšem nebyla sama. A existuje jen málo důvodů, proč by se za takové studené noci mladá žena potloukala sama u moře.

Sebevražda. Je jich víc, než si lidé většinou myslí. Nebo alespoň víc, než si chtějí přiznat. V některých letech až čtyři nebo pět. Většinou muži ve středním věku, ale už měli i slušnou řádku dospívajících. Napadlo ho, že to možná souvisí s tím přechodem. Z dítěte v dospělého. Z mládí do stáří. Těžká období. Utopit se byl oblíbený způsob. Pomyslel si, že je to svým způsobem příhodné, když se ostrovan odevzdá moři. A řekl by, že by to sedělo k dramatickým sklonům, které dospívající dívky mívají.

Přitáhl si kabát. Existovaly pohodlnější způsoby, jak skoncovat se životem. Přinejmenším teplejší. Zamyslel se nad nimi. První tělo, které viděl po Ellenině smrti, se houpalo ve dveřích do kuchyně v jedné chalupě v Saint Martin's. Nějaký chlapík, kterého opustila žena i s dětmi. Zatracený pitomec, napadlo Michaela, zabít se, když měl rodinu jen pár mil od sebe, když pořád mohl milovat svoje děti, objímat je, povídat si s nimi a dívat se, jak vyrůstají. Michael chodil po stanici celý zuřivý ještě celé dny, a neuvědomil si, dokud už v sobě neměl deset piv na jednom ze svých stále pravidelnějších flámů, že necítí hněv. Byla to závist.

Vydal se ke stanu, kde teď bylo pod policejními lampami světlo jako ve dne. Pláž byla většinou hrubá, pokrýval ji štěrkový písek a oblázky, jen nahoře ji doplňoval pás jemného písku a za ním se táhl travnatý mys. Tahle pláž nepatřila zrovna k turistickým atrakcím. Byla malá, zarostlá a nacházela se příliš blízko skládky. Za teplých dní, když vítr

vál tím správným směrem, to člověk cítil — sladký, travnatý pach. Chodíval tam s Ellen, když byla ještě malá, a po každé, když to ucítili, se zeptal: „To tak smrdíš ty?“ a ona se rozchechtala. Usmál se.

Tohle byla spíš pláž pro místní. Rybářský přístav, nic nóbl. Nic jako ta městská kotviště vedle obchodů a nočních podniků v Saint Peter Portu nebo marina v Beaucette o kus dál na pobřeží, s humří restaurací a barem, který se specializoval na šampaňské. Ale bylo to tam hezké. Svérázné a malebné. Mezi oblázky zahlédl záblesk zelené. Mořem omleté sklo. Kousky rozbité lahve, které vlny ohladily do jemných neprůhledných kamínků. Sehnul se a jeden zdvihl. Byl to pěkný kousek, velký jako padesátipence, hedvábně hladký a chladný na omak. Přejel po něm palcem a pak si ho schoval do kapsy.

Forenzní jednotka už byla skoro hotová. Slyšel, jak si zapínají tašky. Strčil dovnitř hlavu.

„Jak to jde, mládenci?“

„Už skoro končíme. Nasbírali jsme pár cigaretových špačků. Jestli jste tu skončil, tak ji odvezeme.“

Znovu se na ni podíval a zarazilo ho, jak poklidně vypadá. Jako by si jenom lehla, chtěla si na chvíli odpočinout a chystala se zase vstát. Rozhodně nebyla ve vodě dlouho.

Podruhé tu noc si vzpomněl na Charlieho Doreye. Co dokáže moře s člověkem udělat. Lidé mají za to, že tělo pluje, ale to není pravda, ne hned. Potopí se, klesne až na mořské dno a znovu se vynoří teprve po několika dnech rozkladu, nadmuté plyny. Když dopluje na hladinu, maso už je zelené a odlupuje se a odpadává z rukou a nohou. Říká se tomu svlékání kůže. A to se týká jen těch částí, jež nic nesnědlo. Těch, které neokusovala ryba, co člověk může týž týden dostat na talíři.

V tu chvíli byl skoro vděčný, že tahle mrtvola má oči v důlcích a maso na kostech.

Vyschlý kravinec ho zasáhl do obličeje těsně nad pravým okem. Nebolelo to. Obrátil se. Bylo jich víc než obvykle, sedm, ne, osm, nejmladšímu nebylo ani deset, nejstaršímu možná patnáct. Šel dál. Věděl, že půjdou za ním.

Ucítil ostrou bolest v týle. Náraz byl natolik silný, že se zapotácel a padl na kolena. Kámen. Na poli žádné kameny nebyly. Přišli vybavení. Cítil, jak mu po krku teče krev. Vstal a šel dál. Házeli po něm další kameny, ale žádná rána nebyla tak účinná jako ta první. Jedna do ramene, jedna do zad, skoro je necítil. Šel dál. Nikdy neutíkal. Pokřikovali na něj.

Špinavej Němčoure. Tvoje máma je kurva. Měla tě pojmenovat Fritz.

Když došel k brance na konci pole, už je to nudilo. Zbytek cesty domů šel sám, na límci měl krev a v kalhotách moč.

Máma mu s nevalným zájmem drhla košili. Na hlavě měla natáčky a už byla namalovaná. Nalíčila si rty matnou tmavě červenou rtěnkou, stejným odstínem, jaký měl jeho školní notýsek. Ze rtů jí visela cigareta, rtěnka se vpíjela do bílého filtru, a když potřásla hlavou, snášely se do dřezu šupinky popela. Řekla, že to se nikdy nevypere. Hajzlíci hnusní, ulevila si. Proč se vždycky pustí do tebe? Závidí, to je ono, chtěli by být taky tak chytří, aby dostali stipendium jako ty. Chudáčku, jen se na sebe podívej, tys nikdy nikomu neublížil. Vzdala to a nechala košili „odmočit“.

Až odejde, pořádně si ji vypere a pověsí, aby uschla.

Věděla, proč to dělají. Nemělo to nic společného se školou, do které chodil. I ona si podobných věcí užila dost. Ženské byly horší. Viděl, jak na ni plivou a nadávají jí, když

procházela kolem. Člověk s tím nic neudělá, to máma vždycky říkala. Zase se do mě pustily, všechny do jedné, ty pokrytecké krávy. Věděl, že se pokládá za smolařku. V jejím případě hrála větší roli hloupost než smůla. Byla dost hloupá na to, aby všem poskytla důkaz. Důkaz o tom, že je děvka, protože měla malého blondatého, modrookého němčourského pancharta.

Stála před ním a vytahovala si z vlasů natáčky. Dneska je to někdo nový, řekla, a měla dojem, že s tímhle to je „nadějně“.

Pochyboval o tom. Nedokázal si představit, kdo by ji mohl chtít. Nikdy mu neprozradila, kolik jí je: říkala, že je nezdvorně se na to ptát. Ale on našel její rodný list v krabici v sekretáři. Byla stará. Skoro čtyřicet. Kolem očí se jí dělaly vrásky a trochu jí začínala povolovat brada. Jenom trochu, ale pokud si toho všiml on, neuniklo to ani jí. Nejspíš proto byla poslední dobou trochu skleslá. Být děvka musí být samo o sobě dost hrozné. Být stará děvka musí být nesnesitelné.

Než odešla, dala mu pusku na čelo. Nečekej na maminku, broučku, možná se trochu zdržím. Nic na to neřekl, což ji zjevně rozrušilo. Ona byla upovídaná a ztichla jenom ve chvíli, kdy jí bylo zle, takže si mlčení vykládala jako projev smutku. Nic si z nich nedělej, broučku. Jsi takový chytrý kluk, nadaný, hezký. Jenom ti závidí, řekla. A teď to všechno vypadá dobře. Ten, se kterým se mám dneska večer sejít, vypadá nadějně, to už jsem ti říkala, nebo ne? Oba dva nás čeká nový začátek.

Lži. Samé lži. Před tím, co oni dva byli, se nedalo uniknout.

Sáhl pod postel pro svůj deník. Byla to velká, v kůži vázaná kniha, kterou mu dědeček věnoval předtím, než se oběsil. Všichni říkali, že to bylo z hanby nad zrádnou dcerou, že to nedokázal snést.

Ale to nebyla pravda. Děda se vždycky choval podivně. Slýchával hlasy a mluvil s nepřítomnými lidmi. Když umřel, bylo to požehnání, říkala to dokonce i máma.

Pečlivě si zapsal všechny události toho dne, od chvíle, kdy se ráno probudil, až do okamžiku, kdy matka odešla. Psal podrobně, popsal, jak ho zasáhl kravinec, co měla máma na sobě, odhadované množství krve, které si vydrhl z límce (dvě čajové lžičky). Když dopsal, obrátil knihu na druhou stranu, kde si začal psát poznámky ke svému novému projektu.

Vytvářel si soupis všech vlastností, které pokládal za dědictví po otci. Už si poznamenal inteligenci, sílu, pohlednost, světlé vlasy a pleť, tedy všechno to, čím se tak odlišoval od těch hloupých, zakrslých, snědých ostrovních dětí, které ho trápily.

Nechal teď zjevné vlastnosti stranou a začal si všimát rafinovanějších rozdílů. Například jeho prsty byly dlouhé a pružné. Nejspíš proto tak dobře hrál na klavír — poprvé to zkusil ve škole a později přesvědčil mámu, aby mu koupila staré pianino, které viděl na kostelním bazaru, a teď na něj každý den hodinu cvičil. Poznamenal si vedle sebe „dlouhé prsty“ a „hudební nadání“. Ten večer přidal „neúmyslné pomočování“.

O tomhle problému už přemýšlel dlouho. Proč ho jeho silné, zdatné tělo tímto způsobem pravidelně zrazovalo? Možná tím problémem trpěl i jeho otec. Možná se pomočil ten den, kdy přistáli u Guernsey, a přemýšlel, na co tam asi narazí: očekával krvežíznivou armádu, a místo toho našel matčin přívětivý rozkrok.

Ale to nebyl důvod, proč ji nenáviděl. Nenáviděl svou matku z mnoha důvodů, ale to, že spala s nacistou, k nim nepatřilo.

Klepání na vstupní dveře. Margaret se lekla, přemýšlela, kdo to asi tak může být. Tak pozdě v neděli večer? Otřela si ruce o kalhoty a vyšla z pokoje. Jenny využila příležitosti a vyhodila nedojedené zbytky své večeře do koše. Od předchozího večera skoro nejedla a dokonce ani Margaretiny lasagne, což bylo většinou její oblíbené jídlo, nepovzbudily její apetit. Ale víno dopila až do poslední kapky a pak položila sklenku do dřezu. Pít víno v neděli večer znamenalo v domácnosti Doreyových porušení tradice, ale Margaret rozhodla, že ten večer jim oběma udělá sklenička dobře.

Margaret se vrátila a za ní šel muž v pomačkaném obleku. Jenny si ho pamatovala z předchozího večera. Inspektor Gilbert. Byl vysoký a rozložitý, jeho velká postava zaplnila celý pokoj a pod knoflíky košile se mu nadouvala hrud' jako sud. Margaret ho uvedla, nabídla mu židli a zeptala se, jestli si dá čaj. Přikývl a jeho ustaraný obličej projasnil vděčný výraz.

„To by bylo skvělé, paní Doreyová, díky.“

Margaret z horní police kredence vytáhla nejlepší porcelán a rychle z něj vymyla prach. Konce rukávů inspektorova saka se trhaly a on tahal za jednu uvolněnou nitku. Pak se opřel lokty o stůl. Usmál se na Jenny.

„Jak se cítíte, Jenny?“

„Fajn, děkuju. Jsem trochu unavená. Včera jsem ze stanice odešla až po půlnoci.“

„Mrzí mě, že jsme vás tam drželi tak dlouho. Ale vedla jste si dobře, víte? Velmi podrobné svědectví. Potřebuju se už jenom doptat na pár věcí a budete muset podepsat nějaké papíry.“ Omluvně se na ni podíval a podal jí složku

z konopného papíru. Probrala se dokumenty. Kopie její výpovědi, formulář o zřeknutí se odpovědnosti, informace o psychologickém poradenství. Michael se zatím o případu bavil s Margaret. Měl silný guernseyský přízvuk, samé hrdelní souhlásky a protažené samohlásky a nezbytné tázací „víte“ na konci vět.

„Taková škoda,“ řekl, „tihle mladí na sebe nedávají pozor a podívejte, jak to končí, víte?“ Potřásl hlavou a vzal do ruky šálek s čajem. Na kloubech prstů mu rostly chomáčky chlupů, a když si nesl jemný šálek ke rtům, trochu se mu třásla ruka.

„Myslíte, že to byla nehoda?“ zeptala se Jenny.

Michael povytáhl obočí, napil se, pak opatrně postavil šálek zpátky na talířek a vyhýbal se jejímu pohledu.

„Možná,“ řekl. „Mohla blbnout na loďce nebo na skalách a spadnout do moře. Nepřihlásili se žádní svědkové. Nikdo ji neviděl ani dole na pláži, ani u ohně. Obávám se,“ podíval se na Jenny, „že nemůžeme vyloučit možnost, že to byl ze strany té mladé dámy záměrný čin.“

„Sebevražda?“

„Ale no tak, Jennifer.“ Inspektor Gilbert se natáhl a neohrabaně ji poplácal po rameni. „S tím si nedělejte starosti. Musí to pro vás být těžké po tom, co se stalo tátovi, víte?“ Podíval se na Margaret. „A pro vás taky, paní Doreyová.“ Přikývla se sklopenýma očima.

„Smrt mého otce byla nehoda. Nevím, co to s tím má společného.“ Jenny mu vrátila složku.

„No, už jste si toho užily dost, to je celé. Každopádně to vyřešíme tak rychle, jak jen to půjde, takže bychom vás s tím už neměli znovu obtěžovat. Ale předpokládám, že pracovní o to budete mít zájem.“

Přikývla. „Kdy zveřejníte podrobnosti? Její jméno?“

„Nejspíš zítra k večeru. Tou dobou už bude sice celý ostrov vědět, kdo to je, ale věříme, že *Zpravodaj* to neotiskne

dřív, než to zveřejníme oficiálně. Z úcty k rodině. Děkuju vám za čaj, paní Doreyová. Dávejte na Jenny pozor. Ať si trochu odpočine, víte?“

Margaret ho vyprovázela ven, ale vtom se zastavil, obrátil se zpátky k Jenny a podal jí vizitku.

„Zavolejte mi, kdybyste si chtěla o něčem promluvit. Nejenom o policejních záležitostech.“

Na jedné straně bylo vytištěné jeho jméno, Michael Gilbert, a telefonní číslo. A na druhé stálo: *SPOLEČNOST KŘESŤANSKÝCH PŘÁTEL. PODPORA, SDÍLENÍ, PŘÁTELSTVÍ.*

Margaret přišla zpátky do kuchyně. „No, pan inspektor působí moc mile.“

„Na mě to moc nezapůsobilo.“ Jenny jí ukázala vizitku.

Margaret zavrtěla hlavou. „Ty jsi úplně stejná jako táta, Jennifer.“

„Nejde jenom o tohle. Vypadá to, že už si na celou tu věc udělal názor. A já jsem už všechny ty papíry viděla předtím. Neměl žádný důvod sem chodit, jenom plýtvá časem, když tady s námi vysesdává u čaje, zatímco by měl vyšetřovat ten případ.“

„Možná se jenom chtěl podívat, jak na tom jsi. Nedívej se na mě tak.“

„Jak?“

„Jako kdyby ti přišlo nemožné uvěřit, že by někdo mohl něco takového udělat. A co se týče vyšetřování, je to vrchní inspektor, určitě ví, co dělá.“

„Ale snad nechají aspoň udělat pitvu, ne? Asi to byla nehoda nebo sebevražda, ale mohlo se stát cokoliv. Násilnický přítel, náhodný psychopat... Je to úplně neskutečné. Včera v noci se na pláži našla mrtvá holka, a nikoho, zdá se, nezajímá, jak se tam dostala!“

„Jenny, to by stačilo. Už toho mám dost. Nechci nic takového poslouchat.“ Margaret odešla z pokoje a zabouchla za

sebou dveře tak prudce, až se roztrásla kredenc a sklenice a porcelán uvnitř zacinkaly.

Všude tma. Šátrala kolem, snažila se nahmatat lampu a na okamžik, na jeden děsivý zlomek vteřiny, jí zase bylo patnáct a byla uvězněná, ty zdi, chladné a vlhké, se kolem ní stahovaly a v uších jí zněly pronikavé výkřiky.

Krátké prudké nádechy. Přijmi ten strach. Pusť ho dovnitř.

Nebojím se tmy.

Jenom toho, co skrývá.

Našla kabel, stiskla tlačítko.

Cvak. Světlo.

To bylo o fous.

Otevřela dveře víc. Vždycky si nechávala v noci otevřeno. Právě tak, aby dovnitř dopadalo světlo z chodby. Dohodla se sama se sebou na kompromisu. Nebude spát se světlem v ložnici jako děcko, které se bojí bubáků pod postelí, ale nechá svítit v chodbě a otevře si dveře.

Stiskla vypínač. Nic. Spálená žárovka.

Seděla na posteli a snažila se setřást zbytky paniky, ulpívající pocit bezprostředně hrozícího nebezpečí, který ji srazil přímo zpátky do toho chladného, černého, děsivého prostoru v její paměti, kde se proti ní bouřily vlastní plíce, srdce a mozek, takže už nemohla dýchat ani myslet, vyhlídka na smrt byla reálná a bezprostřední a odpadávala jí spodní část žaludku. Protože tohle strach s člověkem udělá. Zasáhne ho rovnou do břicha.

Poslední záchvat paniky měla před deseti lety. Ne, před jedenácti. Bylo jí osmnáct. První semestr na univerzitě. Do té doby to zvládala dobře. Díky trikům, které se naučila na terapii, svůj strach ze tmy skoro překonala — ale ne úplně.

Spustila to ta změna. Stres z nových lidí a nového prostředí. Malinkaté zašlé pokojíky v tradičním univerzitním kampusu Lancaster House nebyly vůbec vhodné k tomu, aby v nich někdo bydlel. Její rohový pokoj byl o něco větší než většina ostatních, ale stejně v něm bylo chladno protože dvě zdi vedly přímo do ulice. Během prvních měsíců byly ledové na omak, a kdykoliv si zapnula elektrická kamínka s větrákem, za která utratila týdenní ubytovací stipendium, usazovaly se na stěnách kapky vlhkosti. Na stropě se tvořila černá plíseň a u okna a v rozích se ze zdi odlupovala lesklá béžová výmalba. Seškrabávala ji a strhávala jako suchou kůži. Po pár týdnech ji na šest týdnů skolila bronchitida a ještě po měsíci byla unavená a špatně se jí dýchalo.

Sobota. Poklidný den v Sussexu. Na univerzitu chodilo mnoho Londýňanů, kteří to měli tak blízko, že mohli v klicdu naskočit na vlak a zajet si na víkend domů. Dala si ve Falmer Baru skleničku s několika zahraničními studenty. Laciný rum s teplou kolou. Barman s ní flirtoval a nevěřil jí, když mu říkala, že ano, studenti z Guernsey jsou technicky vzato zahraniční, a že ne, že skutečně neumí francouzsky. Byla by tam s ním ráda zůstala a povídala si, byl roztomilý a zábavný, ale měli v plánu svézt se autobusem do Brightonu. Studenti se sobotní noci v centru většinou vyhýbali, bylo tam moc draho a pravděpodobnost, že narazí na nalitého měšťáka, který se bude chtít prát, byla vysoká. Tu noc musel hrát opravdu dobrý DJ, když usoudili, že jim to stojí za to riziko. Možná dokonce sám Fatboy, nepamatovala si to, protože když došli na autobusovou zastávku na Lewes Road, dostala záchvat kašle a necítila se na to, aby někam jezdila. Takže se rozhodla vydat se sama zpátky přes kampus.

Nebylo to daleko. Byla tam tma a ticho, až na šustění suchých listů ve větru, který s sebou nesl smích a hudbu

z bytů na East Slope. Byla sklíčená. Nejenom smutná nebo lítostivá, že nemohla jet do města, ale cítila uvnitř tíhu, jako by na ni všechno padalo. Byla unavená, bylo jí špatně a nechtěla jít zpátky do svého hnusného studeného pokoje, ležet tam sama a plnit si plíce vzduchem ztěžklým pachem vlhka a rozkladu. Nemohla ten pach vystát.

A v tu chvíli ji to popadlo. Sáhla do ní chladná ruka, napřed jí zmrazila žaludek a pak se prsty šplhaly výš, kroutily jí srdcem a hrudí a mačkaly je, až dýchala tak ztěžka, že se jí rozmazávalo vidění. Instinktivně se svezla k zemi, protože z předchozích záchvatů věděla, že se musí dostat dolů. Snažila se křičet, ale zmožila se jen na sípavé zvuky a za chvíli byla bolest v hrudi tak velká, že si byla jistá, že umře, že nemůže mít tak silné srdce, aby to vydrželo, tentokrát ne. Našel ji jeden z nočních hlídačů — po několika hodinách nebo možná minutách, neměla ponětí, jak dlouho tam ležela na trávě a lapala po dechu jako raněné zvíře. Pomohl jí zpátky na kolej a s mrknutím jí doporučil, aby to příště nepřeháněla s marjánkou.

Prospala třináct hodin. Ráno zavolala k doktorovi a chtěla se co nejdřív objednat. Sestra byla zjevně zvyklá na studenty, kteří považovali za akutní zdravotní problém vynechání antikoncepční pilulky nebo palec naražený v opilosti, a chtěla po ní vyjmenovat příznaky. Jenny zavěsila. Místo toho se šla proběhnout po South Downs, jak to potom dělala často. Od té doby jí bylo dobře. No, ne úplně dobře. Ale byl to poslední panický záchvat.

Po jedenácti letech bylo proto znepokojivé cítit se znovu na hraně. Cítit, že další záchvat může být byt jen nepatrně pravděpodobný. Ale bylo to tak. Potřebovala se víc hýbat. To byl před lety první krok na cestě k zotavení. Každý den chodila plavat, a když byla příliš daleko od moře, běhala tak dlouho, až měla pocit, že jí puknou plíce.

Zbývala hodina, než bude dost světla na to, aby šla ven. V rohu pokoje, skoro přikrytá kupou zpola zašpiněného oblečení, ležela velká kartonová krabice s hranami oblepenými lesklou hnědou páskou.

Když se přistěhovala z Londýna, trvalo jí měsíce, než si vybalila věci. Nejprve vytáhla jen to nejnnutnější, oblečení a kosmetiku. To potřebovala, i kdyby se nakonec rozhodla zase odjet. A v průběhu týdnů si pak pomalu zase vyskládala knihy do knihovny, pověsila si na zeď fotky, na stolek si rozložila několik nevkusných suvenýrů, které jí kamarádi přivezli z cest, až byl nakonec, jedenáct let poté, co odešla z domova, její pokoj zase její.

Až na tu poslední krabici. Už to bylo osmnáct měsíců, a ona ji ještě neotevřela. Vypadala jaksi větší. Skoro hrozně. Věděla, že se jí vyhýbá, protože si nechce připomínat její obsah. A uvědomovala si, že něčemu se vyhýbat znamená ujistit se, že to bude stále růst a sílit, až ji to nakonec sežere zevnitř. Odsunula oblečení, strhla pásku a do vzduchu vyletěla trocha jemného papundeklového prachu.

Uvnitř ležely kopie téměř všeho, co kdy napsala, od prvního článku pro časopis *Jezevec* (*ZLOTŘILÍ MAJITELÉ BYTŮ V SUSSEXU VYKOŘISŤUJÍ STUDENTY*) až po její poslední londýnský článek o kampani za záchranu jedné památky v Hackney. Její poslední vydaný článek. Poslední článek, který v Londýně psala, pojednával o mladé Rumunce. Nikdy ho nedokončila.

Prohledávala krabici tak dlouho, až ho nakonec našla. Pět tisíc promarněných slov. Nemělo cenu si ho znovu číst. Nic se tím nemohlo změnit. Ale ona si ho stejně přečetla. Protože poté, co den předtím uviděla na pláži tělo té dívky, musela na Madalinu myslet.

Všechny je převyšoval. Když kolem nich procházel, cítil díky tomu tiché vzrušení, jejich posměšky a útoky se smrskly na nenávistné pohledy a šepot, které se vytratily, když se jim neochvějně podíval do očí. Už jen pár z nich se na něj obtěžovalo čekat a některé dny tam nebyl nikdo. Pro většinu z nich za pár měsíců skončí škola a začnou dělat jiné věci, najdou si pořádnou práci někde na ostrově, v zemědělství nebo jako dělníci, za pár let se všichni ožení se svými sestřenicemi, které taky vyrostly na ostrovech, narodí se jim řvoucí malí ostrovánci a celý ten úmorný cyklus se bude znovu a znovu opakovat.

Prošel kolem svého domu a pokračoval na statek Les Sages. Na pár měsíců vypomáhal starému Joeovi Le Measurierovi, posouval a přenášel těžké věci, vyvážel hnůj, krmil ovce. Byla to těžká práce, ale jemu se líbila. Rád se hnal do extrémů, cítil, jak se mu napínají svaly, nutil své paže, aby zdvihaly příliš těžká břemena, a pozoroval, jak se třásly a klepaly, když náklad složil. Třel si bicepsy, aby se mu pod kůží rozproudila krev, a věděl, že díky té bolesti bude silnější.

Našel Joea na poli. Klečel u zadku bahnice, která ležela na boku s nafouknutým břichem, měla vyplazený jazyk, ztěžka dýchala a sípala. Poklekl vedle něj.

„Co se jí stalo?“

„Zaseklo se v ní jehně. Bylo moc velké. Už je mrtvé. Řekl jsem si, že ho naposledy zkusím vytáhnout a zachránit ji.“

Joe byl malý a svalnatý, s opálenou kůží ošlehanou větrem. Vyhrnul si rukávy a paže měl až po lokty pokryté krví a hlenem.

„Cor chapin!“ Joe se postavil a mnul si rukama kostrč. „N'faut pas faire le cotin devant què le viau set naï.“ Povzdech si.